e-mail: boboking@email.cz

PÁREK

září

The Best Library Magazin

časopis Knihovny města Ostravy

1921 - 2011

Párek JUNIOR

Novou součástí časopisu Párek je příloha Junior. V ní se budou objevovat články o dětských knihách, recenze, doporučení i autorská prozaická díla našich dětských čtenářů. K této příležitosti se vyhlašuje i soutěž *„Mladý recenzent“*. Více uvnitř.

Městská knihovna roku 2010
Knihovna města Ostravy
Cenu udělil Svaz knihovníků a informačních pracovníků ČR a společnost Skanska a.s.

Dále v čísle:

PROLETÁ SETBA – Jaroslav HAIDLER

Prokletá setba je původní český špionážní román odehrávající se na pozadí skutečných historických událostí ve vypjatých okamžicích našich dějin druhé třetiny 20. století.

LEVIATAN – Scott WESTERFELD

První svazek nesmírně napínavé nové série se odehrává se v alternativní steampunkové minulosti, v níž je svět rozdělen na Rachoťáky, kteří ovládají ohromné parní pochodující válečné stroje, a Darwinisty, jejichž hybridní “potvůrky” fungují jako vzducholodi, parní vlaky …

S JEDNÍM UCHEM NAVESELO – Petr ŠABACH

Knížka povídek úspěšného autora obsahuje šest nejlepších textů, který vyšly v souborech Nakladatelství Listen.

KECY MÝHO FOTRA – Justin HALPERN

Justina Halperna opustila holka a tak se nastěhoval zpátky ke svým rodičům a začal na twitterovém účtu zveřejňovat hlášky svého otce, svérázného lékaře Sama Halperna, který svoji rodinu miluje nade vše, ale pro ostré slovo nikdy nejde daleko.

DOSPĚJU, AŽ UMŘU – Dave BARRY

Jak jsme u Davea Barryho zvyklí, zabývá se i v této knize různými žhavými tématy současnosti - otázkou, čím se liší muži od žen a proč, oslavou otcovství („V příštích pěti letech strávíte celkem zhruba pětačtyřicet minut poslechem písní, které se vám líbí, a zhruba 127.000 hodin poslechem písní, které se zabývají otázkami typu jak jede mašinka").

MAGIE MRTVÝCH – Ilona ANDREWS

Atlanta by byla příjemným místem k životu, jen kdyby nebylo magie… Když magie pohltí svět, objevují se monstra a odpadlí mágové spřádají svá kouzla, zatímco se pistole zasekávají a auta odmítají startovat.

Ročník XI. **č. 9, září 2011**

RECENZE:

Prokletá setba

Jaroslav Haidler

Druhá světová válka patří k nejzásadnějším událostem dvacátého století. Ovlivnila chod světa a de facto ho ovlivňuje dodnes. Díky svému významu a apokalyptické děsivosti je stále zkoumána a hlavně čtenářsky velmi žádána. Do těchto časů zakomponoval děj svého druhého románu „Prokletá setba“ i český autor Jaroslav Haidler (*1933). Příběh ze světa československé vojenské rozvědky se odehrává v časovém rozmezí od záboru Sudet, přes válečné běsnění, až do padesátých let minulého století. Z žánrového hlediska se nejedná vlastně o válečný román, ale můžeme říci, že je to klasický špionážní příběh. Autor použil jako předlohy svých knižních hrdinů autentické postavy tehdejší špionáže. Paul Khümel, jedna z hlavních postav románu, má svůj předobraz v agentovi Abhweru jménem Paul Thümmel. Ten spolupracoval s českým rozvědčíkem Moravcem. V románu Khümel spolupracuje s Makovcem. Autor si tedy na skutečných událostech vystavěl svoji fiktivní verzi běhu věcí. To je ale podstatou fikce, beletrie, vytvořit trochu odlišný, pravděpodobně možný autorův obraz pravdy, kterou zvláště u špionáže nelze nikdy stoprocentně potvrdit.

Postavy hlavních hrdinů z obou znepřátelených stran pocházejí stejně jako samotný autor ze Sudet v severočeské oblasti. Haidler tím vytvořil i jistý morální podtext rozebírající lidské vztahy starousedlíků rozdílných národností, které nástup fašismu dokázal po staletích vzájemného soužití zcela zničit. Svou podstatou je „Prokletá setba“ mnohovrstvým příběhem. Těžko definovat, jestli je tam jedna hlavní postava. Autor vytvořil primárních charakterů hned několik, dějově se prolínají a každou postavu popisuje jakoby z vlastního pohledu. Proto bylo, myslím, dobrým nápadem vložit na začátek knihy seznam všech hlavních postav románu, pro větší přehlednost.

Ze stylistického hlediska kniha není žádnou náročnou četbou. Autor používá jednoduchý výpravný jazyk, přízračný pro thrillerovu literaturu. Velmi obdobně využívá i samotného tématu. Pro napínavou čtivost, rychlý spád Haidler nejde příliš do hlouby problematiky. Jednotlivé osudové události přibližuje či osvětluje velmi povrchně. Za sebe bych řekl, že z tohoto tématu či zápletky by mistr špionážních románů Fr. Forsyth napsal asi tři samostatné romány. Obdobně je tomu i u postav. Nějaké zásadní charakterové vlastnosti, náhled do životních osudů, to autor nepředkládá. Postavy jsou popisovány zcela účelově pro danou situaci – přicházejí a odcházejí.

„Prokletá setba“ je skutečně čtivý a napínavý román, který zaujme čtenáře hledající špionážní příběhy z druhé světové války. Je pravdou, že kdyby autor více zapracoval na postavách a ději, kniha by tím určitě získala. Naopak je faktem, že už tak rozsáhlý román (440 s.) by samozřejmě tímto získal na rozsahu.

Přesto i těch čtyři sta stran naplněných atraktivním dějem, od provokací v Sudetách, prací československé vojenské špionáže, války v ruských partyzánských oddílech, nástupu komunistické diktatury, až po trochu kontroverzní závěr o využívaní nacistických vědců v USA, vám uplyne rychleji než se nadějete.

BoboKing

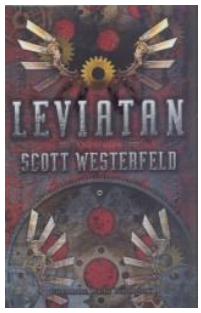

Leviatan

Scott Westerfeld

Román „Leviatan“ amerického spisovatele Scotta Westerfelda (*1963) je sice primárně určen spíše mladým fandům fantastiky, ale autor dokázal vytvořit tak mistrný příběh, že ani „ostřílení“ čtenáři nebudou touto knihou určitě zklamáni. Vlastně bychom mohli říci, že v současné nabídce titulů plných magie či upírů, nebo tzv. science fantasy, asi nemá příliš konkurence. Román

částečně zapadá do tzv. alternativní historie a částečně do steampunku, to znamená větve sci-fi, která se odehrává v začátcích průmyslové revoluce, někdy na přelomu 18. a 19. století.
Děj příběhu se odehrává v předvečer první světové války, ale ve světě, který není takový, jak ho známe z historie, ale jiný, alternativní. Císařství a království v Evropě jsou stejná, vše taky začíná vraždou arcivévody v Sarajevu, ale nebylo to „sedm kulí jako v Sarajevu“. Ale hlavní rozdíl je technologiích, které vládnou tomuto alternativnímu světu. V Rakousko-Uhersku a císařském Německu vládne technika a inženýři. Pokrok je v motorech a jiných mechanických strojích, jako kráčející obrněné stroje. V Britském království vládne sofistikovanější technologie, založená na objevech slavného Darwina. Ten objevil něco jako základní prvky organismů a dokázal vlastně vyklonovat jakéhokoliv tvora. Takže zatímco Němci lítají v Zepelinech plněných vodíkem a poháněných naftovými motory, Britové vytvořili (vyklonovali) tvora velikosti velryby, který sám produkuje vodík a složí jako vzducholoď. Začínající evropská bojiště se tedy dělí na tábory industriálů a darwinovců. Tedy válka dvou naprosto rozdílných technologií a politických názorů.
Hlavními hrdiny jsou malý Alek, syn zavražděného arcivévody a možný nástupce na císařský trůn Rakousko-Uherska, a pak dospívající anglická dívka Deryn Sharpová, která se v převlečení za kluka Dylana stala kadetem v královském letectvu na palubě „organické“ vzducholodě Leviatan. Oba dva jsou bez přípravy vrženi do začínajícího konfliktu mocností, který sice nechápou, ale ví, že umřít mohou každou chvíli. Tajný a nemilosrdný konflikt na vrcholcích švýcarských ledovců může být jejich konečnou.
„Leviatan“ je velmi svižný a dynamicky napsaný příběh, u kterého jako největší plus je ta myšlenka netradičných technologií implementovaných na jakoby nám známou realitu. Realitu, kde je něco jinak. Postavy mají svoji charakteristiku, nejsou to jen ploché osoby z děje. A těch postav je v ději samozřejmě mnoho. K tomu autor chytře vytvořil mnoho různých charakterů, od přísných a vážných, až po švejkovsky úsměvné. Díky tomu kontrastu vznikají někdy humorné, někdy dramatické situace. Celým dějem pak prochází dvě záhady- kdo a proč chce přesně získat či odstranit Aleka, a co veze vnučka Darwina na tajné misi na palubě Leviatanu? Na odpovědi si ale musíme počkat v dalších dvou pokračováních.
Nemalou roli v hodnocení knihy, jak před koupí, tak i po přečtení, hraje vzhled a zpracování knihy. A v tomto případě je to perfektní. Úžasné ilustrace od Keith Thompsona, kvalitní papír, nepřehlédnutelná obálka, to vše je další plus pro tento titul.

BoboKing

S jedním uchem naveselo

Petr Šabach

Pokud někomu nebude nic říkat jméno Petr Šabach, nebo název Šakalí léta, Hovno hoří, či Občanský průkaz, tak buď je to někdo z Marsu či Venuše, nebo je to beznadějný kulturní barbar. Se jménem Petr Šabach (*1951) se český člověk čtoucí či dívající se musel určitě setkat. Jeho knihy se dočkaly několika vydání, filmy trhají rekordy v návštěvnosti a takový snímek jako Pelíšky (předlohou byla kniha Hovno hoří) už patří ke kultovním snímkům české kinematografie.
Nakladatelství Listen společně s nakl. Paseka přináší nyní čtenářům sbírku povídek „S jedním uchem naveselo“, ve které se otisklo šest povídek starších a čtyři zcela nové. Těch šest starších kousků pochází z ediční řady Česká povídka nakl. Listen, kterou považuji za jeden z nejlepších literárních projektů na českém knižním trhu po roce 1989.
Tématicky se jméno Šabach spojuje nejčastěji se vzpomínkami na dobu našeho rozvinutého socialistického snu. My, kteří si tuto cestu k světlejším zítřkům pamatujeme, se dneska mistrným popisům a úvahám z autorova pera o této jinak neveselé době už přece jen smějeme. A humor je další prvek, který neodmyslitelně patří k příběhům Petra Šabacha. Nejedná se o násilně vyvolané crazy situace, ale spíše o příběhy, kdy se na jedné straně hrdinově počínání usmíváme, někdy skutečně

smějeme, ale na druhé je nám ho přitom v hloubi duše přece jen líto. Obzvlášť to tak určitě cítí čtenáři – muži, protože vlastně v každé povídce je tím postiženým hlavním hrdinou muž, či snad mladík. V partnerských vztazích se my „samci“ chováme naivně jako hloupí opičáci a motáme se v tom jako sloni v porcelánu. A je jedno, kolik nám je, jak je vidět na příbězích.
Hrdinové povídek „S jedním uchem naveselo“ či „Pláč velikého Konga“ jsou typičtí autorovi představitelé dospívajících kluků, kteří objevují svět dívek, lásek a intimity, jenž ale nikdy nepochopí a hlavně neovládnou. Vlastně pro jeho příběhy je typické Šabachovo motto: *Já nechápu muže, kteří bojují za feminismus, protože jak to tak pozoruji, tak ve všech rodinách vládnou ženy*. Tato myšlenka prochází de facto všemi povídkami v této sbírce. Jen někdy je zřetelnější více, někdy je více na pozadí.V těch čtyřech nových příbězích se objevuje i něco nového. Nejsou to příběhy o dospívání či „radostném“ socialismu. Hrdinové zde dospěli, jsou to muži životem protřelí, z dnešního světa, což ale neznamená, že jsou ve vztazích chytřejší. I v nich je cítit, že „zde vládnou ženy“. Ale jen proto, že muži to neumí. A pokud se můžu vyjádřit, i styl těchto povídek je takový vyzrálejší.
Ani jedna z povídek není horší či lepší než jiná. Těžko říci, co se mi více líbí, jestli ty vzpomínky na pubertální erotickou představivost v titulní povídce či „Pláči velkého Konga“, nebo až tak trochu perverzitou okořeněná „Student okouzlený Márquezem“, či snad „Kveldsmat“ se skutečně originální pointou.
Šabach svým krásným, často nespisovným jazykem, který budí dojem, že příběhy jsou opsány ze skutečného života, dokáže slovy Mileny Nyklové „proměnit všechny průšvihy nebo smutky v úžasné dobrodružství“. Opomíjet tuto knížku znamená ochudit se o skvělý čtenářský zážitek.

BoboKing

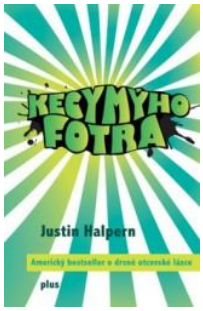

Kecy mýho fotra

Justin Halpern

Knih popisujících s vtipným nadhledem dětství a dospívání jsem přečetl už mnoho, a většina z nich patří dneska ke kultovním titulům. V dobách mého socialistického dospívání byla jedničkou dneska už klasika z pera britské autorky Sue Townsendové „Tajný deník Adriana Molea“. V modernějších dobách jsem pak už spolu se syny četl světové hity jako „Deník malého poseroutky“ od Jeff Kinneyho či příběhy darebáka Davida americké spisovatelky Francesca Simonové. Pro pubertální čtenáře je na trhu už pár let stálicí oblíbený cyklus od amerického autora C.D. Payneho „Mládí v hajzlu“, který už i podle názvu naznačuje, že to není tak úplně rodiči doporučovaná literatura. Do této kategorie se dá přiřadit i kniha „Kecy mýho fotra“ (Sh*t my Dad says, 2010) amerického autora Justina Halperna (*1980).
„Kecy mýho fotra“ je literatura vzešlá z webu. Dneska už máme blogové romány, na síti jsou stovky internetových veleděl, a „Kecy“ vznikly na základě twitterového účtu. Když bylo autorovi dvacet osm, musel se díky zhrzené lásce nastěhovat zpátky do domu svých rodičů v San Diego. Po jedné z mnoha hlášek svého otce: „*Podívej se na tom čoklovi na řiť. Z toho, jak se mu roztahuje řiť, poznáš, že bude brzy srát. Koukej. A je to tady!*“, se rozhodl založit na twitteru účet s názvem „Kecy mého fotra“, kde přidával k dobru jeho celoživotní svébytná motta a hlášky. Jednoho dne se pak probudil, a zjistil, že má denně statisíce čtenářů. Začali se ozývat literární agenti, televizní producenti a … výsledkem je pak tato kniha. A k tomu i stejnojmenný televizní sitcom.
Co tedy udělalo z twitterového účtu a Halperna světovou celebritu? Výchovné prostředky jeho otce Sama. Přestože to není žádný drsný dělňas z loděnic, ale solidní vědec v oblasti jaderné biologie, ve svém pedagogickém slovníku preferuje slovo, které není až takovým konvenčním výchovným termínem. Je jim slovíčko kurva, plus mnoho obdobných termínů jako srát, šukat atd. Pro otcův svébytný a otevřený přístup ke světu a společnosti to nebyl problém, na rozdíl od malého Justina. Proto jeho výchovné hlášky a životní rady od dětství až po dospělost vypadají takto:
- Jsou ti čtyři. Budeš srát do mísy. Tohle není takový to vyjednávaní, kde si budeme vzájemně ustupovat a nakonec najdeme kompromis. Tohle skončí tím, že budeš srát do mísy.
- Už je ti deset let, musíš se sprchovat každej den. Mně je u prdele, že to nenávidíš. Smradlavý zmrdy lidi nesnášej. Z mýho syna smradlavej zmrd nebude!

- Vědí lidi tvýho věku, jak se kurva česat? Vypadá to, jako kdyby se jim na hlavě hemžily dvě veverky a šukaly jako vzteklý.
Ale tyto desítky citátů a hlášek tvoří jen malou část knihy. Většinu tvoří příběhy z jednotlivých období jeho života, či vlastně soužití s otcem a jeho svérázným výchovným přístupem. A tak se dozvídáme o prvních letech ve škole, zdravotních problémech v dětství, sportu, školním prospěchu až po sex a odpovědnosti spojené s dospělostí. Ale za vší tou pro Justina asi někdy nepříjemnou otcovskou „náklonností", je z příběhů cítit, že to vždy myslel dobře. Krásně to na konci vyjadřuje sám otec: „Takže asi chci, aby lidi věděli, že nejsem ten nejmilejší člověk na světě, ale mám tě kurva hodně rád."
Výsledkem tedy není román, ale sedmnáct krátkých příběhů psaných nespisovným slangovým jazykem, na jejichž koncích jsou přidány otcovy hlášky k tématu. Sedmnáct vtipných vzpomínek, při kterých jsem tak úplně nepadal smíchy ze židle, ale častěji jsem si v duchu říkal: „*Kurva, ještě že můj otec byl normálnější!*"
V překladu Jiřího Vaňka vydalo Albatros Media v nakl. Plus, 2011.

BoboKing

Dospěju, až umřu

Dave Barry

Jsou knihy s nevhodným obsahem, a jsou taky knihy, které vyvolávají u čtenářů nevhodné chování. Do této kategorie patří i díla amerického novináře (a přítele Stephena Kinga), humoristy, spisovatele (a opět nutno podotknout, že přítele Stephena Kinga), nositele prestižní Pulitzerovy ceny Dave Barryho (*1947). Při čtení jeho fejetonů např. v dopravních prostředcích, se začnete chovat (já tedy určitě) tak nevhodně, že najednou i v přeplněné tramvaji se kolem vás vytvoří volný prostor, jako kolem tři měsíce nemytého bezdomovce uprostřed parného léta. Tak mocné záchvaty smíchu dokáže vyvolat pouhé čtení jeho knih. Dave Barry má totiž neuvěřitelné nadání najít nesmyslnost našich životních reálií a pak je podat v humorné, inteligentní a „necenzurované" podobě. Určitě k tomu přispívá jeho schopnost dělat si srandu především sám ze sebe, protože život je krátký na to, aby se bral zbytečně vážně.
Jeho nová sbírka „Dospěju, až umřu – Barryho úžasné báchorky o dospělosti" (orig. I´ll Mature When I´m Dead, 2010) se od předešlých pěti knih liší tím, že autor už je píše jako … důchodce. Což znamená v jeho podání jen jednu jedinou odlišnost. Není omezován novinovými limity Miami Heraldu, pro který psal od roku 1983, a tak na dané téma nemusí napsat jen pár příšerných vtipů, ale celé TUCTY příšerných vtipů.
Co najdeme v této knize, s čím se rozhodl polemizovat a čemu „nastavoval zrcadlo"?
1. Tak jako u většiny jeho fejetonů jsou to především věčně nepochopitelné rozdílnosti mezi mužským a ženským pohledem na svět a především jejich vzájemná komunikace.
Co hledají ženy u mužů: laskavost,věrnost,upřímnost,spolehlivost,hygienické návyky atd.
Co hledají muži u žen: kozy.
2. Jak báječné je otcovství.
Vsuňte miminku jednu ruku pod hlavičku a druhou pod zadeček, pak miminko jemně zvedněte a přitiskněte si ho k rameni. Pokud ho držíte správně, měl byste teď mít na ramenou zvratky.
3. Jak je jeho milované Miami nespravedlivě ocejchované přídomkem města s největší kriminalitou.
Pravda je taková, že vrazi a maniaci tvoří jen malé procento obyvatel Miami a většina z nich jsou navíc volení státní úředníci. My ostatní Miaminé jsme obyčejní lidé, stejní jako lidé ve vašem městě: tvrdě pracujeme, snažíme se správně vychovávat děti a jsme vždy ochotni pomoci sousedům tím, že spustíme krycí palbu, když si jdou do schránky pro noviny.
A takových smrtelně vážných témat nám v knize nabízí více: stav amerického zdravotnictví, jeho zdravotní stav, svatby, židovské zvyklosti jeho manželky, chovatelství psů atd. Jako takovou třešničkou na dortu je pak báječná parodie na upíří romanci „Stmívání".

Co prostě říci na závěr? Kupte knihu, zamkněte se na příjemném a hlavně nedobytném čtenářském místě, např. na záchodě a užívejte si to!
DAVE BARRY, DÍKY ŽE TU JSI!!!!
Pro nakladatelství Talpress přeložila Jana Dušková.

BoboKing

Magie mrtvých

Ilona Andrews

„Skočilo po mně nelidsky rychle. Zamířila jsem tomu na hrdlo a minula, čepel se zabořila do ramene až po jílec…. Cuklo mu v rameni, zkroutilo se v silné křeči, jak se Zabíječ nořil hluboko do svalu a hledal srdce. Maso kolem čepele měklo… Musela jsem přežít tři minuty. Žádný problém.“
Toto je ukázka z klasického dne Kate Danielsové, nájemného zabijáka v případech paranormálních problémů z americké Atlanty, které by bylo *příjemným místem k životu, kdyby nebylo magie*. „Magie mrtvých“ (orig. Magic Bites, 2007) je dalším dílem z dneska tolik populárního žánru urban fantasy, který v sobě kombinuje všechny tři hlavní fantastické prvky – fantasy, sci-fi i horror. Kniha pochází z ostravského nakl. Fantom Print, které se kromě specializace na romány ze světa kultovních počítačových her (Warcraft, Halo, Mass Effect atd) a německé fantastiky, zabývá vydáváním tohoto čtivého podžánru fantastiky.
Příběh se odehrává v Atlantě, kterou kdysi pohltila magie, pak zmizela, ale přesto stále vystrkuje růžky. A právě takové problematické „růžky“ řeší mladá Kate, které se právě připletla k velmi ošemetnému případu několika vražd. Což v Atlantě není nic výjimečného, ale tady jde o případ, kdy se někdo snaží rozpoutat na zemi peklo. Všechny okolnosti totiž vyznívají tak, že někdo chce rozpoutat válku mezi vládci upírů a kožeměnci (což jsou něco jako vlkodlaci).
Pokud bychom to mohli říci velmi zjednodušeně, je „Magie mrtvých“ taková detektivka ve fantastickém fraku. Drsný soukromý vyšetřovatel, který pracuje na případu vražd. Jen použité prvky a okolnosti jsou fantastické – upíři, nekromanti, kožeměnci, vlkodlaci, magické meče atd. A k tomu ještě neortodoxní přístup a vlastně i názor na život, drsné hlášky, a je to taková fantasy drsná detektivní škola ala Phil Marlowe.
Ilona Andrews, což je pseudonym pro manželskou dvojici Ilony a Andrewa Gordonových, napsali akční a dá se říci přímočarý příběh, ve kterém použili některé zajímavé prvky, jako ovládání upírů skrze nekromanty, kombinaci světa, kde chvíli funguje magie a nefunguje fyzikální svět, a pak zase naopak atd. Na druhou stranu musím říci, že celkově kniha nijak nevyčnívá. Dobře odvedené řemeslná práce s atraktivní dějem a postavami, která určitě čtenáře hledajícího nenáročnou oddechovou četbu potěší. Z mého pohledu čtenáře, který už má načteno většinu titulů z tohoto žánru, zvláště z produkce nakl. Fantom Print, příběh není ničím až tak překvapujícím. Určitě mne potěšil fakt, že se vyhnuli zbytečné romantice, tak oblíbené u jiných autorů, že výraziva někdy až šokují svojí brutalitou či vulgaritou, příběh má svůj začátek a konec, takže až vyjdou další pokračování (dosud jsou čtyři), nebudete muset vzpomínat, co že se to tehdy stalo (nebo v to doufám).
V překladu Hany Šimečkové vydalo nakl. Fantom Print na jaře 2011. V této chvíli se už objevil druhý díl „Magie spaluje“.

BoboKing

PÁREK JUNIOR

Ahoj Párci!
Tak jak jste prožili deštivé léto? Doufáme, že minimálně s jednou knížkou v jedné ruce. A v druhé ruce jste drželi pero a psali povídky, pohádky básničky, komiksy, vaše názory a tipy na knížky do naší soutěže Mladý recenzent. Připomínáme, soutěž trvá do prosince 2011, a vyhrát můžete krásné knižní ceny!
V zářijovém čísle si přečtěte humornou povídku O deštníku, která se bál vody i po čertech pěknou Čertovskou pohádku, mrkněte na vítěze druhého čtvrtletí naší soutěže Mladý recenzent, no a pár tipů na knižní novinky se také bude hodit. Mějte se krásně a vykročte správnou nohou do školy:) Tě pic.
meryclare

O deštníku, který se bál vody

Jana O., ZŠ Gen. Píky, 9.třída

„Jsem barevný deštník oplývající mnoha pestrými barvami," promluvil na mě pyšně zpoza vitríny.

„Co prosím?" říkám a nesměle na něj koukám. „Ano, s tebou mluvím člověče," nevěřím svým vlastním uším, a proto se znova ptám : „Co prosím?"
„Co tak divně koukáš, pojď sem a kup si mě, mám již dost čekání v tomto ponurém obchodě!"

Nuž nepřemýšlím a vstoupím dovnitř, deštník uchopím a na pokladně zaplatím. Jdu ven, kde ve chvilce začíná pršet. „Ha," říkám si v duchu, „hned tě, ty můj milý kamaráde, využiji."

Roztáhnu deštník nad hlavou a slyším, jak na něj dopadají dešťové kapky a deštník se zároveň ozývá : „Au, Au, co to tak bolí, no člověče, radši mě přetáhni holí!"

Úlekem deštník stahuji zpátky a s výrazem zděšení se ptám: „Ty se bojíš vody?" „Copak bych se bál?" říká deštník pyšně.
Nu tak nebojí se, roztáhnu ho znova, ať nejsem mokrá jako sova. „Au, Au!" znova se lekám a děsím se, co se to zase děje.

„Když ty kapky jsou jako malé jehly, nechápu, jak to snášejí v lese ty malé bedly. Prosím, ušetři omývání mých barviček, jsem ještě malý deštníček!!!

JÁ JSEM TOTIŽ DEŠTNÍK, KTERÝ SE BOJÍ VODY.

Vítězové druhého kola Mladý recenzent

Před koncem školního roku jsme byli na základní škole Zelená předat ceny za druhé kolo „Mladého recenzenta“.

Vítězkami se staly Hanka Štreitová a Kateřina Biolková. Blahopřejeme!

Projekt ČERTOVSKÉ POHÁDKY

V červnovém čísle jsme Vás informovali, že se na stránkách časopisu budeme od září otiskovat nejzdařilejší pohádky ze soutěže, kterou zorganizoval Městský obvod Mariánské Hory a Hulváky ve spolupráci s Hitrádiem Orion – Čertovské pohádky. A protože září už je tady, je tady také první Čertovská pohádka - Čert a plyšový medvídek.

Jsme moc rádi, že pohádky znáte, čtete je, ale také je dokonce sami tvoříte! A my v knihovně už se těšíme na nové spisovatele/ky, kdo ví, třeba jí bude právě Erika…

Čert a plyšový medvídek

Erika V., ZŠ Matiční

Byl jednou jeden čert. On to vlastně nebyl čert, byl to čertík a jmenoval se Bertík. Vypadalo to, že mu nic nechybí, ale ve skutečnosti to tak nebylo. Měl jedno velké přání – velkého, plyšového, hnědého medvídka s velkýma očima a malými červenými růžky.

Jednoho dne se rozhodl, že půjde do světa. Vymluvil se v čertí škole, že se jde podívat za taťkou Luciferem, co dělají ostatní čerti. Místo toho se vydal mezi lidi do nejbližší vesnice. Kousek od lesa potkal holčičku Klárku a ona držela v ruce takového medvídka, jakého by si přál ze všeho nejvíc. Pozdravil jí a ona povídá: „Ty si ale hezký čertík. Vypadáš smutně, copak se ti stalo?“
Bertík Klárce začal vyprávět své trápení. Řekl jí, jak si taťka Lucifer přeje, aby byl jako ostatní čerti a odnášel zlobivé děti do pekla. A on by chtěl dětem pomáhat a mít takového medvídka jako má ona i ostatní děti. Klárka povídá: “Nebuď smutný Bertíku, já mám doma hodně plyšových medvídků a ty si mezi nimi určitě vybereš takového, jakého by sis přál.“ A vydali se spolu ke Klárce domů. Klárka představila Bertíka rodičům, společně se naobědvali a Klárka s Bertíkem šli do pokojíčku, vybrat medvídka. A hele, byl tam zrovna takový medvídek, jakého si Bertík přál. Bertík se bál zeptat, jestli by mu ho Klárka dala. Klárka, když viděla, jak moc se mu líbí, povídá: „Takového bys chtěl?“ Bertík přikývnul a Klárka mu medvídka dala. Oba si s medvídky hráli až do večera. Bertík u Klárky přespal, ráno se rozloučil a slíbil, že se ještě vrátí.

Čertík se i s medvídkem vrátil do pekla. V pekle se čertíkům medvídek moc líbil, všichni chtěli taky plyšového medvídka. Ptali se, kde ho sehnal. Bertík se pochlubil: „Dostal jsem medvídka od Klárky, byla moc hodná, ale pro vás všechny mít medvídky nebude. Budete muset jít za jinými dětmi, poprosit je o medvídka a potom na ně být hodní a pomáhat jim!“

A tak se všichni čertíci vydali do světa za dětmi. Bertík se vrátil ke Klárce, aby jí pomáhal, za to, že mu dala medvídka. Klárka zrovna psala úkol do školy, chtěla ho napsat sama, ale Bertík trval na tom, že jí ho aspoň zkontroluje a Klárka souhlasila. Když čertík úkol zkontroloval, tak si uvědomili, že medvídek, kterého Bertík dostal, nemá žádné jméno. Čertík povídá: „Tak se bude jmenovat… třeba Kulda.“ Hráli si spolu až do večera, a pak se vrátil domů. To už se vrátili i někteří čertíci s novými medvídky a vyprávěli, co pro děti udělali. Ale nebojte se… čertík chodil za Klárkou každý den.

A od té doby jsou všichni čerti hodní … a všichni čertíci mají plyšové medvídky.

Knižní tipy a novinky:

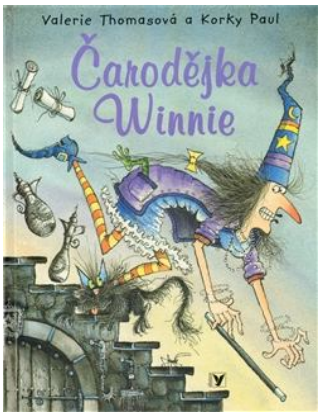

Knížku *Čarodějka Winnie* si zamilujete na první přečtení☺ Čarodějnice Winnie má černý dům a černého kocoura, a v tom je právě ta potíž. Jak v domě kocoura najít a nepřerazit se o něj, a ani jemu nijak neublížit? O tom, jak tuto lapálii čarodějnice vyřeší, si přečtěte v knize plné humoru i krásných ilustrací.

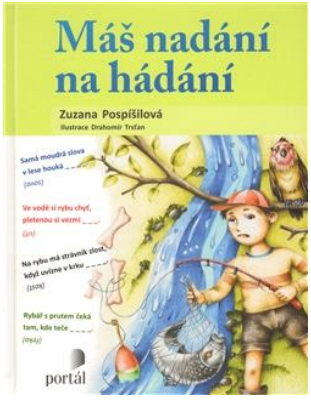

Až zase bude pršet a přijdou první podzimní mrazíky, vezměte si tuto knihu a určitě se pobaví celá vaše rodina. Kniha Zuzany Pospíšilové *Máš nadání na hádání* je plná hádanek, rýmovaných doplňovaček i přísloví ukrytých v hádankách. Nuda s touhle knihou nehrozí!

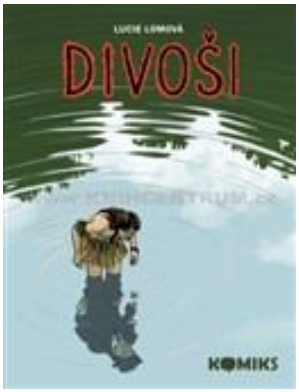

Máš raději komiks než klasickou knížku? Pak určitě sáhni po komiksu *Divoši* od spisovatelky Lucie Lomové. Dobrodružný komiks vytvořila Lucie Lomová podle zápisků cestovatele Vojtěcha Alberta Friče, který v roce 1908 přivezl z Paraguye do Evropy Indiána Čerwuiše. Kniha zachycuje nejenom tento příběh, ale také to, jak odlišné jsou kultury, názory i povahy lidí.

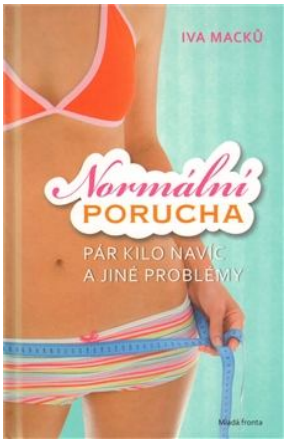

Vanda je normální holka s normálními holčičími starostmi - Co si vezme na sebe, jestli se líbí klukům a jestli není moc tlustá… Jenže tyhle starosti se zvrtnou v nemoc zvanou mentální anorexie po tom, co z rodiny nečekaně odchází maminka… Je Vanda i s 35kg dostatečně silná vyhrát boj nad touto nemocí? A dokáže přijmout fakt, že v životě jsou věci, které neovlivníme, i kdybychom se sebevíc trápili?

Z exkurze přívozských dětí

Fotoreportáž z akce, která byla finančně zajištěna účelovou dotací z úřadu Moravské Ostravy a Přívozu. K2 - klubovna v knihovně – volnočasové aktivity pro děti ohrožené sociálním vyloučením z oblasti Moravské Ostravy a Přívozu. K naší akci s názvem Pěší putování se navíc přidaly kolegyně s dětmi z Vítkovic.

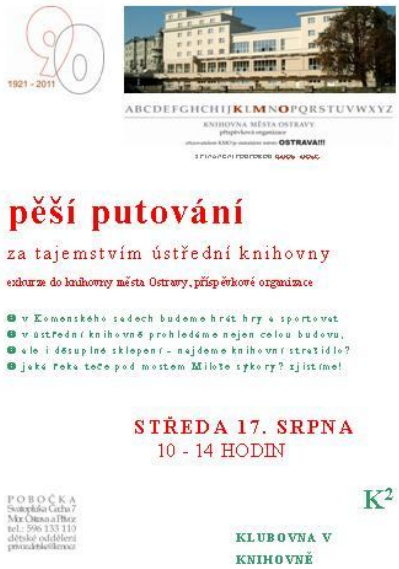

SCI-FI KLUB KMO V NOVÉM

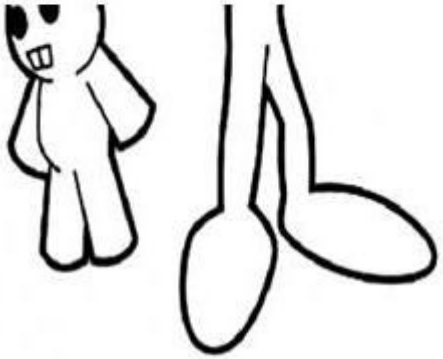

Fanoušci literární fantastiky!
V naší ústřední knihovně KMO máme
právě pro Vás nově rozšířené
specializované oddělení literatury
SCI FI, FANTASY A HORORU.
Tisíce titulů na Vás čekají v ústřední půjčovně
pro dospělé na ulici 28. října 2, Mor. Ostrava.